

Ο Στέφανος Δασκαλάκης αγαπά να ζωγραφίζει κλειστούς χώρους, χώρους της μνήμης και μιας ιστορίας βιωμένης υποκειμενικά που τους οργανώνει μ' έναν θεατρικό τρόπο, τοποθετώντας ως μόνο «ζωντανό» σημείο αναφοράς έναν κούκλο ή έναν σάκο παλιότερα. Όλα τα αντικείμενα που επιλέγει για να αποδώσει, διακρίνονται για την ιδιαίτερη συναισθηματική τους φόρτιση, για την υποβολή που μεταδίδουν. Η γραφή του ξεχωρίζει για τις πλούσιες ποιότητες που επιτυγχάνει και για την απόλυτη γνώση της τεχνικής. Ακόμη περισσότερο διακρίνεται για το ελκυστικό οπτικό αποτέλεσμα που καθηλώνει τον θεατή με σοφά μοιράσματα του φωτός και της σκιάς. Ο Δασκαλάκης άλλοτε βυθίζει τα αντικείμενα που τον ενδιαφέρουν στο σκοτάδι και τη σιωπή αφήνοντας μόνο ξαφνικές βελούδινες λάμπσεις να τρεμοπαίζουν, κι άλλοτε τα λούζει μ' ένα θερμό φως που κάνει τις φόρμες να λάμπουν, να εγκαταλείπουν την ακινησία τους και να μετακινούνται μ' έναν αδιόρατο ρυθμό προς τον θεατή. Παρ' όλη την άκρα επιμέλεια της σύνθεσης, ο Δασκαλάκης επιτρέπει στον εαυτό του πολλές ζωγραφικές ελευθερίες έτσι ώστε το αποτέλεσμα να μην παρουσιάζεται κουρασμένο αλλά απόλυτα γοητευτικό. Σε μίαν εποχή που διέγινε και κατήγγειλε τη φενάκη της ρεαλιστικής απεικόνισης, ο νεαρός ζωγράφος προτείνει το μαγικό ρεαλισμό των έργων του σαν μια πίστη στις αρετές που κρύβει η ζωγραφική του καβαλέτου, σαν μια πίστη στις αρετές που κρύβει η ίδια ζωγραφική πράξη και που επ' ουδενί μπορούν να θεωρηθούν εξαντλημένες.

Κείμενο του Μάνου Στεφανίδη
Απ' τον κατάλογο για την έκθεση
«Νέοι Έλληνες Ζωγράφοι – Διαδρομές»